

соціального супроводу, відповідно до їхніх потреб. Впровадження інклюзивної освіти має відбуватися поступово з професійним відпрацюванням усіх її складових.

Використана література

1. Колупаєва А.А. Інклюзивна освіта: реалії та перспективи: монографія. Київ.: Самміт-Книга, 2009. 272 с.
2. Колупаєва А.А. Психолого-педагогічна підтримка дітей з особливими освітніми потребами в умовах інклюзивного навчання в європейських країнах. *Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами*. Київ: Університет «Україна». 2006. С. 174–175.
3. Національна доктрина розвитку освіти в Україні у 2 столітті. Програма підтримки вироблення стратегії реформування освіти Міжнародний Фонд «Відродження», Київ, 2001.
4. Пінюгіна К.О., Ляхова В.П. Про організацію впровадження інклюзивної освіти в навчально-виховний процес: психологічний аспект: інструктивно-методичний лист. Миколаїв: ОІППО, 2011. 64 с.
5. Саламанская декларация. Рамки действий по образованию лиц с особыми потребностями, приняты Всемирной конференцией по образованию лиц с особыми потребностями: доступ и качество. Саламанка. Испания, 7–10 июня 1994 г. Киев, 2000.

УДК 378. 22.015.311

В.М. Шевченко

докторант Інститут спеціальної педагогіки і психології імені Миколи Ярмаченка НАПН України, shevchenko_volodumur@ukr.net

СУЧАСНИЙ КЕРІВНИК ЗАКЛАДІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ ТА ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

На сучасному етапі розвитку України існує необхідність проведення обґрунтованих, послідовних та глибинних реформ усієї системи надання освітніх послуг з урахуванням вимог Європейського Союзу[2, с. 123].

Упродовж багатьох років в Україні більшість дітей з особливими потребами здобували освіту в спеціальних закладах, які й нині залишаються для них традиційною та провідною формою навчання. Проте, ситуація поступово змінюється. Україна взяла курс на євроінтеграцію. У зв'язку з цим, певні зміни відбуваються в освітній політиці, а саме: уряд приділяє значну увагу питанням забезпечення рівного доступу до якісної освіти дітям з особливими потребами та створення їм комфортних умов для навчання[3, с. 278].

Модернізація вітчизняної системи освіти, забезпечення європейських стандартів її якості вимагає концентрації зусиль, ефективного використання актуальних, генерування й залучення нових ресурсів. Одним з потужних механізмів реформування системи освіти є інноваційний розвиток загальноосвітніх навчальних закладів (ЗНЗ) [5, с. 301].

Інноваційний розвиток ЗНЗ для дітей з особливими потребами – це процес якісних взаємопов'язаних інноваційних змін компонентів педагогічної системи сучасного навчального закладу, зумовлений добровільною інноваційною освітньою діяльністю його педагогічного колективу, які (зміни) призводять до якісно нових, інноваційних освітніх та соціальних результатів[5, с.302].

Зазначена діяльність покладається на керівників закладів загальної середньої освіти, оскільки нова школа, як і управління нею, має відповідати сучасному типу розвитку суспільства. Неможливо в сучасному суспільстві, яке на практиці розвивається багатовекторно, а не лише за відомими теоретичними концепціями, застосовувати адміністративно-командне управління і тотальний контроль індустріальної епохи, це основна суперечність, що веде до руйнації будь-якої соціальної системи. Школа є частиною сучасного суспільства та цифрової цивілізації, а отже, має змінюватися та реагувати на їх виклики, має орієнтуватися на розуміння, сприйняття та здобуттям етаккомпетеностей усіх учасників освітнього процесу, що базуються на уміннях і навичках, а також на «навички майбутнього» [4, с. 20].

За сучасних умов трансформаційних процесів в Україні у сфері освіти необхідна компетентнісна підготовка та підвищення

рівня кваліфікації керівників спеціальними та інклюзивними закладами освіти [2, с. 123].

Практика свідчить, що від рівня роботи керівника значною мірою залежить успішність роботи усього педагогічного колективу. Тому під час навчання керівників навчальних закладів у системі післядипломної освіти потрібно врахувати, що організаційна його діяльність починається з визначення кола посадових обов'язковість прав усіх керівників навчального закладу. Це непросте питання. Проблеми раціональної передачі або, як кажуть, делегування управлінських повноважень «вниз» – найважливіші проблеми навчального закладу. Чіткий розподіл обов'язків між директором і заступниками виключає паралелізм у роботі, забезпечує єдність дій, дозволяє охопити всі ділянки роботи, створює можливість рівномірно розподілити навантаження і врахувати схильності членів адміністрації [1, с. 15].

Окрім того, Закон «Про освіту» зрозуміло і чітко визначає коло обов'язків керівника сучасного навчального закладу. Він несе відповідальність перед державою за організацію та якість навчально-виховної роботи з учнями, в т.ч. і з особливими потребами, зміцнення їхнього здоров'я та фізичного розвитку, підвищення розвитку професійної компетентності працівників, зв'язок школи з сім'єю, а також за господарсько-фінансовий стан навчального закладу [1, с. 16].

Відповідно, інноваційний розвиток ЗНЗ, який також входить до обов'язків керівників спеціальними та інклюзивними навчальними закладами, передбачає проходження таких етапів: функціонування, концептуалізація та проектування, запровадження, оцінювання та коригування, функціонування (далі цикл повторюється) та виконує наступні основні функції: інформаційно-просвітницьку, освітню й самоосвітню, стимульовально-мотиваційну, прогностично-випереджальну, проектну, організаційно-ресурсну, методичну, оцінно-регулятивну [5, с. 302].

Рівень управлінської кваліфікації керівників спеціальних та інклюзивних навчальних закладів повинен включати наступні параметри: бачення розвитку навчального закладу (стратегічний менеджмент); моніторинг управління, навчання й виховання (управління освітнім процесом); компетентнісне управління

персоналом (менеджмент персоналу); залучення додаткових ресурсів до розвитку навчального закладу (фінансово-господарський менеджмент); розвиток різних видів комунікацій та соціальної ролі керівника навчального закладу (внутрішня і зовнішня комунікації) [1, с. 17].

Також до управлінської кваліфікації керівників в сфері освіти належать:

- знання;
- культура та її різновиди, наприклад організаційна культура керівника закладу освіти та навчально-виховного процесу з їх персоніфікованою конкретизацією, організаційна культура освітньої інституції;
- організаційний, інноваційний і технологічний види розвитку навчального закладу;
- людський персонал і відповідно людський і соціальний капітал у закладі освіти;
- інформаційні, фінансові, людські, технічні ресурси та інфраструктура;
- бази даних і сховища даних тощо [4, с. 19].

З огляду на це, сучасний керівник навчальним закладом у контексті Європейського вектора розвитку освіти повинен: володіти відповідними знаннями, уміннями, навичками; виконувати план розвитку навчального закладу (план розвитку навчального закладу); знати законодавство, нормативно-правову базу та вміти її впроваджувати (щорічний звіт керівника про свою роботу на загальних зборах (конференціях)); розуміти освітній продукт директора школи; орієнтуватися в результатах державної атестації навчального закладу; готувати річні звіти до управління освіти; володіти інформацією про динаміку змін якісного складу, перманентне навчання педагогів, заступників та їх керівника в системі післядипломної освіти; брати участь у науково-методичній роботі, конкурсах; раціонально використовувати бюджетне фінансування; залучати позабюджетні кошти для розвитку навчального закладу; орієнтуватися в наявності грантів, сертифікованих курсів та тренінгів; підписувати угоди про співпрацю з іншими закладами освіти; знати про наявні конфлікти у педагогічному колективі та стан звернення громадян; мати

портфолію керівника; вміти організувати робоче місце керівника навчального закладу; бути готовим до роботи в умовах автономії навчального закладу тощо[1, с. 18].

Реформування закладів освіти має призвести до справжньої, а не задекларованої, їх автономії. В умовах передбачуваної автономії (академічної, організаційної, кадрової та фінансової) навчальних закладів їх керівники повинні забезпечити ефективний адміністративний і фінансовий менеджмент, раціональний режим заощадження видатків; чітко розмежувати використання загального і спеціального (самостійно заробленого) фондів бюджету навчального закладу з одночасним підвищенням рівня прозорості в їх реалізації шляхом оприлюднення (опублікування) необхідної інформації на сайті закладу освіти, запровадити додаткове преміальне фінансування за забезпечення якості освітньої діяльності[4, с. 16].

Окрім цього, для рівного доступу до якісної освіти керівники інклюзивних навчальних закладів повинні вміти адаптувати навчальні програми та плани, методи та форми навчання до індивідуальних освітніх потреб дітей та підлітків з особливими потребами. Тобто, їм необхідно запропонувати той тип програми і вид майбутньої діяльності, який вони можуть опанувати[3, с. 279].

Отже, будь-яка реформа у широкому значенні пов'язана зі змінами. Оптимальне й ефективне використання означеного вище механізму освітніх змін в сфері управлінської діяльності є можливим за умови створення та функціонування комплексу необхідних теоретико-методичних, нормативно-правових та організаційних основ.

Використана література

1. Василенко Н.В. Атестації керівників навчальних закладів у контексті європейського вектора розвитку освіти в Україні. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми*: зб. наук. пр. Київ-Вінниця: ТОВ фірма «Планер». 2014. Вип. 39. С. 15, 16, 17, 18.
2. Джурило А. Централізаційно-децентралізаційні процеси в системі управління освітою. *Педагогічна компаративістика – 2015: трансформації в освіті зарубіжжя та український*

контекст: матеріали наук.-практ. семінару (Київ, 11 червня 2015р.). К.: Педагогічна думка, 2015. С. 123.

3. Іноземцева С. Спеціальна освіта на сучасному етапі розвитку суспільства / *Vzdelávanie a spoločnosť*. Medzinárodné konferenčný zborník. Prešov. 2016. Вип. 1. С. 278, 279.

4. Калініна Л. Управління новою українською школою. *Директор школи*. 2017. Січень. № 1-2 (793-794). С. 16, 19, 20.

5. Пузіков Д.О. Інноваційний розвиток загальноосвітнього навчального закладу для дітей з особливими потребами як об'єкт оцінювання. *Актуальні проблеми навчання та виховання людей в інтегрованому освітньому середовищі у світлі реалізації Конвенції ООН про права інвалідів*: тези доповідей XV Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ – 18-19 листопада 2015 р.). К.: Університет «Україна», 2015. – С. 301, 302.

УДК 159.9.019.43

І.С. Шмагай

магістрантка факультету педагогіки і психології Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка, *shmagaj_2011@ukr.net*

ПОКАЗНИКИ ВИХОВАНOSTI УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ

Виховання – це цілеспрямований розвиток кожної зростаючої людини, як неповторної людської індивідуальності й особистості [1, с. 3].

Виховний процес у сучасній школі є частиною цілісного педагогічного процесу, який об'єднує навчання і виховання. Психологічна сутність процесу виховання полягає в переведенні дитини із одного стану в інший, з позицій психології, виховання є процес перекладу зовнішнього по відношенню до особистості досвіду, знань, цінностей, норм.